

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

Tweede zondag in de veertigdagentijd

Genesis 22, 1-2.9a.10-13.15-18 • Psalm 116B • Brief aan de Romeinen 8, 31b-34 • Marcus 9, 2-10

Gij badt op eenen berg alleen

EEN MEDAILLE heeft twee kanten. Ook het leven. Zonnige plekken en schaduwkanten, een mengeling van licht en duister, van vreugde en verdriet. In Bijbelse taal: in ieder leven zijn er dalervaringen en bergervaringen. Ellende, zorg en kommer, ziekte, alles wat tegengaat en tegenzit. En feestdagen, genezing, geboorten, vreugde.

Jezus is met zijn leerlingen onderweg naar Jeruzalem. Hij weet dat Hij het daar erg moeilijk zal hebben met de religieuze leiders. Hij weet dat Hij zijn leven riskeert. Maar zijn leerlingen zijn met hun gedachten ver van Hem. Ze hopen nog steeds dat Jezus de macht zal grijpen, zelfs met geweld. Ze zijn onder elkaar de postjes en de portefeuilles aan het verdelen. Carrière, macht, succes.

Jezus waarschuwde ze zeer scherp: „Maak je geen illusies. Als jullie Mij volgen, staan jullie ook lijden en een kruis te wachten. Liefhebben kan veel pijn doen.” De leerlingen waren er ziek van. Is alles dan illusie? Voor een lijdende Jezus en voor een kruis in hun leven was er geen plaats. „Wat hebben we aangevangen? Wie zijn we toch gevolgd? Waren we maar bij onze netten gebleven!” Een dalervaring. Een afgrond eigenlijk. Zes dagen later waren ze er nog niet overheen. Jezus moest ze ter hulp komen. Hij moest een licht aansteken in de nacht van hun ontredde. Hij neemt ze mee naar de Taborberg. Daar verandert Jezus van gedaante. Hij toont een glimp van de toekomst over de ellende heen. Hij wordt helemaal wit als licht. Jezus ontmoet zijn Vader, God. Er komt een lichtende wolk – net zoals bij zijn doopsel – en een Stem zegt: „Dit is mijn Zoon, ik houd van Hem en Ik zal Hem nooit in de steek laten.”

En Jezus zegt tot zijn leerlingen: „Wees niet bang. We moeten nog door donkere dalen, maar ten slotte komen we in het Grote Licht. Het loopt goed af, ten slotte. Ik zal sterven, ja, maar aan liefde. En dan haalt God je door de dood heen. Liefde gaat niet verloren. Liefde overleeft de dood. Wees niet bang. Ik blijf jullie nabij. Kom, we gaan nu weer naar beneden, naar het dagelijkse leven.” En samen gaan ze verder naar Jeruzalem. Met meer moed en sterkte. Het kruis én de overwinning van de liefde tegemoet.

De leerlingen hebben het verhaal van de Tabor onthouden. En doorverteld. Het verhaal gaat zijn weg over Damascus, Antiochië tot Korinthe en wordt verteld op de markt in Athene, in de sloppenwijken van Rome. Het meert aan in Marseille en vaart de Rhône op. Omstreeks het jaar 160 is Lyon een bisdom. Even later Trier. Nog iets later Tongeren. Origenes zegt dat het Jezusverhaal rond het jaar 250 de Noordzee bereikte. En vandaag vertel ik het hier opnieuw. Hetzelfde verhaal.

Ook wij maken dalervaringen door. Bewolkte dagen. Wachten op de diagnose van de dokter. Vechten met de pijn. Slapeloze nachten. Verlies van werk, weer een brief die begint met: „Tot onze spijt”... Je partner kwijt, je ouders, je kind. Het is bijna onmogelijk iets positiefs te zien. Het positieve ligt bij dalervaringen niet voor het grijpen. Het ligt hoog op een berg. Je moet klimmen. Tot er wat houvast komt, een beetje geloof: „Gij zijt mij stok en mijn staf.” Een beetje uitzicht, een beetje hoop. Een onverwachte blijk van genegenheid kunnen ontvangen of plotseling weer kunnen geven aan een andere, een beetje liefde.

Ook Guido Gezelle maakte dat door: verdrietjaren, dalervaringen, tegenwerking, tegenslag, ruzies, spanningen, roddels. Hij zoekt contact met zijn God en smeekt uit de diepte om een bergervaring:

*Gij badt op eenen berg alleen,
En... Jesu, ik en vind er geen
Waar 'k hoog genoeg kan klimmen
Om U alleen te vinden:
De wereld wilt mij achterna
Alwaar ik ga of sta, of ooit mijn oogen sla;
En arm als ik en is er geen, geen een,
Die nood hebbe en niet klagen kan;
Die honger, en niet vragen kan,
Die pijn, en niet gewagen kan
Hoe zeer het doet!
O, leert mij, armen dwaas, hoe dat ik bidden moet!*

Verlangen naar Licht. En plotseling zien dat Jezus naast je zit op de puinhoop van je leven. Hij legt een hand op je schouder en terwijl je samen klimt, zegt Hij al: „Jij bent mijn broer of zus. Ik hou van je en Ik zal je nooit in de steek laten. Wees niet zo bang.”

Maar de klim is lang. Hij duurt wel veertig.

KRIS DEPOORTERE

TWEEDE ZONDAG IN DE VEERTIGDAGENTIJD

8 maart 2009

Eerste lezing *Genesis 22, 1-2.9a.10-13.15-18*

In die dagen gebeurde het dat God Abraham op de proef stelde. Hij zei tot hem: „Abraham.” En hij antwoordde: „Hier ben ik.” God zei: „Ga met Isaäk, uw enige zoon, die gij liefhebt, naar het land van de Moria en draag hem daar op de berg die Ik u zal aanwijzen, als brandoffer op.”

Toen zij de plaats bereikt hadden die God hen had aangewezen, bouwde Abraham daar een altaar, stapelde er het hout op, bond zijn zoon Isaäk vast en legde hem op het altaar, boven op het hout.

Toen Abraham echter zijn hand uitstak naar het mes om daarmee zijn zoon de keel af te snijden, riep de engel van de Heer hem vanuit de hemel toe: „Abraham, Abraham!” En hij antwoordde: „Hier ben ik”. De engel zei: „Raak de jongen met geen vinger aan en doe hem niets! Ik weet nu dat gij God vreest, want gij hebt mij uw enige zoon niet willen onthouden.” Abraham keek om zich heen en bemerkte een ram, die met zijn horens in het struikgewas vastzat. Hij greep de ram en droeg die als brandoffer op, in plaats van zijn zoon.

Toen riep de engel van de Heer voor de tweede maal uit de hemel tot Abraham en zei: „Bij Mijzelf heb Ik gezworen – zo spreekt de Heer: omdat gij dit gedaan hebt en Mij uw eigen zoon niet hebt onthouden, daarom zal Ik u overvloedig zegenen en uw nakomelingen talrijker maken dan de sterren aan de hemel en de zandkorrels op het strand van de zee. Uw nakomelingen zullen de poort van hun vijand bezitten. Door uw nakomelingen komt zegen over alle volken van de aarde omdat gij naar Mij hebt geluisterd.”

Tweede lezing *Brief aan de Romeinen 8, 31b-34*

Broeders en zusters,

Indien God vóór ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Hij heeft zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard: voor ons allen heeft Hij Hem overgeleverd. En zou Hij ons na zulk een gave ook niet al het andere schenken? Wie zal Gods uitverkorenen aanklagen? God die rechtvaardigt? Wie zal hen veroordelen? Christus Jezus misschien, die gestorven is, meer nog, die is opgewekt en die, gezeten aan Gods rechter hand, onze zaak bepleit?

Evangelie *Marcus 9, 2-10*

In die tijd nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes met zich mee en bracht hen boven op een hoge berg waar zij geheel alleen waren. Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd: zijn kleed werd glanzend en zo wit als geen bleker ter wereld maken kan. Elia verscheen hun samen met Mozes en zij onderhielden zich met Jezus.

Petrus nam het woord en zei tot Jezus: „Rabbi, het is goed dat we hier zijn. Laten we drie tenten bouwen, een voor U, een voor Mozes en een voor Elia.” Hij wist niet goed wat hij zei, want ze waren allen geheel verbluft. Een wolk kwam hen overschaduwen en uit die wolk klonk een stem: „Dit is mijn Zoon, de Welbeminde, luistert naar Hem.” Toen ze rondkeken, zagen ze plotseling niemand anders bij hen dan alleen Jezus.

Onder het afdalen van de berg verbood Jezus hun aan iemand te vertellen wat ze gezien hadden, voordat de Mensenzoon uit de doden zou zijn opgestaan. Zij hielden het inderdaad voor zich, al vroegen zij zich onder elkaar af wat dat opstaan uit de doden mocht betekenen.